

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. В. 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В. 13 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно наказателно дело № 20223110204556 по описа за 2022 година

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от К. П. И. срещу Наказателно постановление № АНП-10-[1]/30.09.2022г. на зам. кмет на Община А., с което на въззивника е било наложено административно наказание “Глоба” в размер на 500 лева, на основание чл.53 от ЗАНН, вр. с чл.17, ал.1, т.4 от Наредба за обществения ред на територията на Община А..

Въззивникът счита обжалваното Наказателно постановление за незаконосъобразно като издадено при съществено нарушение на материалните и процесуални разпоредби. Поддържа, че становището, че в хода на адм. производство е допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 40 от ЗАНН, с което са били ограничени правата на наказаното лице. В съдебно заседание санкционираното дружество, редовно уведомено, представлява се от процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания.

За въззиваемата страна, редовно уведомена, се явява юрисконсулт, който изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното юридическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: При извършена съвместна проверка от органите на Община А. и РИОСВ било установено, че в обширна територия около 40 декара е замърсена със строителни и битови отпадъци. За установяване собствениците на имотите било извършено геодезическо заснемане. След като установили собствениците на замърсените имоти АНО отново извършили проверка и изпратили покани до собствениците да представят доказателства за издадени разрешения за депониране на отпадъци. В хода на адм.проверка било установено, че въз з.Г. е собственик на поземлен имот с идентификатор 32278.25.10, находящ се в гр.И., обл.В. При последваща проверка извършена на 26.01.2022г. от служители на Община А. било констатирано, че възз.Г. е допуснал извозването и депонирането на земни маси и отпадъци без документи, разрешаващи такава дейност.

Актосъставителят свид.К. Началник отдел ООС при Община А., установила изложените обстоятелства и на 30.03.2022г. дата съставила акт за установяване на административно нарушение на въззивника за това, че е допуснал извозването и депонирането на земни маси и отпадъци в имота без документи. Това било квалифицирано като нарушение на по чл.17, ал.1 т.4 от Наредба за обществения ред на територията на Община А.. Актът бил съставен в присъствието на въззивника, бил предявен и подписан с възражения. Писмени такива били не депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на въззивника било наложено адм.наказание Глоба в размер на 500,00 лева за нарушение на чл.17, ал.1 т.4 от Наредба за обществения ред на територията на Община А..

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- основно от разпита на свидетелката К., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на посочената свидетелка следва да бъдат

кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични, като липсват основания за съмнение в тяхната достоверност. По делото не е установено наличието на данни за предубеденост или заинтересованост на проверяващата, поради което твърденията ѝ следва да бъдат приети за обективни и правдиви.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Процесното деяние е квалифицирано от наказващия орган като нарушение на чл.17, ал.1 т.4 от Наредба за обществения ред на територията на Община А.. Според цитираната норма се забранява извозване и депониране на строителни отпадъци и земни маси без надлежните документи извън регламентираните места. Нормата предвижда активно действие от страна на нарушителят свързано с действия по извозване или депониране.

В случая формата на изпълнителното деяние е "допустителство", което се явява наказуемо по силата на [чл. 10 от ЗАНН](#), но посочената като нарушена правна норма не касае такъв вид изпълнително деяние.

Видно от съдържанието на НП, че се налага наказание за допустителство, но обаче такова не е предвидено в наредбата за обществен ред на община А.. Текста на нарушената норма гласи, че се забранява извозване и депониране на строителни отпадъци и земни маси без надлежните документи извън регламентираните места. Доказателства за такива действия от страна на възз.Г. не се сочат и не са установени. В закона липса легално определение за „допустителство“. Според правната теория то е особено посегателство, при което деецът не се противопоставя на извършването на престъпление/нарушение, когато е правно задължен да стори това. Касае се за самостоятелно въздигнато престъпление/нарушение, изпълнителното деяние

на което се изразява в бездействие–непопечване на другото да извърши престъпление/нарушение. За да е налице „допустителство“ задължението за противопоставяне или попечване следва да произтича от изрична правна норма.

Разпоредбата на чл.17, ал.1 т.4 от Наредба за обществения ред в Община А. е извън тази категория, тъй като с нея допустителството не е предвидено като форма на изпълнително деяние. След като с нея не е предвидено изрично допустителството на визираните в тази разпоредба деяния да е самостоятелно нарушение, то вмененото нарушение е обективно несъставомерно, т.е. не представлява административно нарушение по чл.17, ал.1 от Наредба за обществения ред в Община А. и не подлежи на санкциониране. НП с което е ангажирана отговорността на въззивника за допустителство, т.е. за неосъществено нарушение, е незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон, което безалтернативно налага отмяната му.

Жалбоподателят би могъл да носи административнонаказателна отговорност за допустителство, само ако това е предвидено изрично в специалния закон, в случая – наредбата на община А.. Според ЗАНН може да се реализира административнонаказателна отговорност за допустителство за извършени административни нарушения при изричното предвиждане на отговорност за такова деяние. Следователно наложеното административно наказание е незаконосъобразно и на това основание обжалваното НП следва да бъде отменено.

Отговорност за допустителство, обаче, според чл. 10 от ЗАНН, се носи само в изрично предвидените от закона случаи. Нормата на чл.17 ал.1 т. 4 от Наредбата не предполага отговорност за допустителство, а отговорност за действие – извозване и депониране на отпадъци. Доказателства за такава дейност не е установена в хода на адм.производство. Не се сочат данни въззивника да е извозвал или депонирал отпадъци. Липсата на описание на нарушението е съществено процесуално нарушение, т.к.ограничава правото на защита и НП следва да бъде отменено.

Ето защо, настоящият състав намира изложеното за самостоятелен и достатъчен аргумент за незаконосъобразност на НП, респективно за неговата отмяна.

В съставения АУАН и в издаденото въз основа на него процесно НП. Актосъставителят и АНО са посочили кога е извършена проверката, но не е посочена конкретната дата, на която въззивникът е извършил административните нарушения, за който е санкциониран. Изискването за посочване на дата на извършване на административното нарушение не е изпълнено с посочването на конкретна дата на която е осъществено нарушението. Посочването на дата на проверката в НП не води до изпълнението на задължението на АНО да посочи на коя дата приема, че е осъществено нарушението.

За да предизвика целените с издаването му правни последици, НП следва да съдържа законово определен минимален обем информация, посочен в чл.57 от ЗАНН, в това число и датата на извършване на нарушението – чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Недопустимо е императивно изискуеми от закона реквизити да бъдат извеждани по тълкувателен път. Изискването за посочване на дата не е самоцел, а е предвидено във връзка с правото на защита на нарушителя, както и с извършване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като само в случай, че е посочена точна дата на извършване на нарушението, може да се прецени приложимостта на чл.34 от ЗАНН. Посочването на датата на извършване на нарушението има отношение и при определяне на релевантната за даден казус редакция на материалния закон.

Липсата на пълно, точно и ясно описание на нарушението, непосочването на всички относими към съставомерността факти и на обстоятелствата, при които нарушението е извършено, винаги съставляват съществени процесуални нарушения, тъй като пряко рефлектират върху правото на защита на нарушителя.

Непълнотата на относимите към претендираното нарушение факти в АУАН и НП винаги ограничава правото на защита, тъй като наказаното лице се защитава именно срещу фактите, като непосочването им представлява съществено процесуално нарушение и обуславя отмяна на НП. При това положение се налага еднозначен извод за наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на обжалваното наказателно постановление, довели до накърняване на процесуалните права на санкционираното лице.

Предвид всичко изложено искането за отмяна на наказателното постановление се явява основателно.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#), ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Съгласно разпоредбата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), "Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административния акт е благоприятен, има право на разноси". От изложеното следва, че в полза на въз.Г. следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение, в размер на 360лева, които следва да бъдат заплатени от АНО на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № АНП-10-[1]/30.09.2022г. на зам. кмет на Община А., с което на К. П. Г. ЕГН ***** на основание чл.53 от ЗАНН, вр. с чл.17, ал.1 т.4 от Наредба за обществения ред на територията на Община А. е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 500.00 лева, като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА Община А. - да заплати на К. П. Г. ЕГН ***** сумата от 360 лева, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – В.

Съдия при Районен съд – В. _____